

THEATERKRANT

RECENSIE

ALS JE MAAR HARD GENOEG RENT, WEET NIEMAND MEER WAAR JE BENT (8+)

THEATER ARTEMIS

★ ★ ★ ★ ★

28 NOVEMBER 2015 - DE KRAKELING, AMSTERDAM - SPEELLIJST

GEEN LIMiet AAN ONTREGELING

Door Loek Zonneveld gepubliceerd 30 november 2015

Bestaat er zoiets als maatvoering voor anarchie? Dat lijkt me raar. Is er een limiet aan ontregeling? Daar zou ik tegen protesteren. Is 'lang & gelukkig' te vervangen door een doffe plof? Soms is die plof misschien te verkiezen boven een oneindig geluk dat je niemand toewenst. Bestaat het *perpetuum mobile*? Wetenschappelijk schijnt het van niet. Maar doet dat er toe?

Met andere woorden, Jetse Batelaan is weer op oorlogspad. Artemis brengt een voorstelling van hem, met weer een lange titel, voor iedereen ouder dan acht. Ik zag onlangs een aantal mensen, die me beduidend veel ouder leken dan acht, zich namens alle achtjarigen over die voorstelling opwinden en boos doen. Zoiets gaat ongeveer zo.

Een minuut of tien voor de aftrap van de voorstelling, beginnen allerlei uitbundig uitgedoste types, die er duidelijk *bij horen*, druk hijgend en kreunend door en langs onze imposante rij te lopen. Ik meen een menselijk knaagdier met een enorme wortel te hebben waargenomen, een heks zonder tietjes maar met een jolige neus, een Zwart Pietje zonder Sint, en een meisje met een witte waai-jurk. Als wij in de zaal zitten te kijken naar een dicht voordoek met een wonderschoon uitgelichte waterval, blijven die uitbundig uitgedoste types af en aan hollen.

Een stem deelt ons mede dat de voorstelling niet kan ophouden met bewegen en dat zoiets heel moeilijk is en vooral vermoeiend in het repeteren. Als het doek opengaat worden wij welkom geheten middels een tekst die is geschilderd op een keukenrol uit de Jumbo, van het kleurige type *decor*. Het meisje met de waai-jurk beweegt ondertussen *sur place* – ze holt en kreunt nog altijd dat het een aard heeft, ze komt alleen niet meer vooruit.

Een vriendelijke mannenstem begint een sprookje te vertellen over Spikkelientje, een meisje met spikkels, maar het kan ook Stippelientje zijn, met stippels. Ondertussen probeert een enorme bewegende doos zich door een zij-ingang uit de voeten te maken, maar het duurt nogal lang voordat de deur zo beleefd is om zichzelf voor de doos open te houden. Op iets wat zich laat beluisteren als het hoogtepunt in het sprookje, komt een drukke jonge vrouw aan de jongens van de techniek achterin de zaal uitleggen, dat ze 'iets' niet langer pikt – wát dat *iets* is wordt niet helemaal duidelijk, maar het moet iets ergs zijn. Echter, al dat drukke bewegen blijkt besmettelijk, want niet veel later houdt de drukke jonge vrouw haar wafel en sprint vrolijk met de anderen mee.

Uit het plafond vallen enkele tientallen pingpongballen, die ook de zaal in rollen, en door kinderen van de eerste rijen naar de speelvloer worden gegooid, wat door enkele volwassenen per abuis voor desinteresse wordt aangezien. Het sprookje van de onzichtbare sprookjesverteller is eventjes tot een betoverende stilstand gekomen, maar alles stroomt hier, dus ook het sprookje moet verder, wat voornamelijk betekent dat Spikkelientje (of Stippelientje) er een onrustbarende hoeveelheid broertjes en zusjes bij krijgt. Niet lang daarna is er die doffe plof en gaat het doek voor de laatste keer dicht. Iemand verslikt zich in een lach.

ELDERS

DE VOLKSKRANT

★ ★ ★ ★ ★

'Die ode aan beweging wordt helaas te pamflettistisch aangestipt, zonder nuancering of diepgang. Dat maakt deze Jetse, hoe jolig ook, te makkelijk. (...) Dat wat zich in het fabeltje afspeelt, schuurt voldoende herkenbaar langs dat wat op toneel gebeurt. In de omvallende, groot uitgegroeide kist is aan het slot een stervende Stippelien te zien die uitiem tot stilstand komt. Leuk, maar ook een jolige Jetse mag meer jennen.' [Annette Embrechts](#)

HET PAROOL

★ ★ ★ ★ ★

'Anarchistisch is het dus wel degelijk. Het is theater dat zich afzet tegen zichzelf, maar het is sterk de vraag of het jonge publiek met dergelijk metatheater uit de voeten kan.' Sander Janssens

TROUW

★ ★ ★ ★ ★

'Al laat Batelaan je soms vreselijk lachen en is zijn theatertaal weer gedurfd en origineel, toch blijf je achter met een wat leeg gevoel. Je zou kunnen zeggen dat de titel ook voor de voorstelling geldt: aan het slot weet niemand meer waar de voorstelling is gebleven.' Anita Twaalfhoven

VERWANTE ARTIKELEN

- [De dag dat de papegaai zelf iets wilde zeggen](#)
- [Ja, ja, ja, jullie hebben hele mooie spulletjes \(10+\)](#)
- [Koning van Katoren](#)
- [Jetse Batelaan artistiek leider Artemis](#)

TAGS

8+, Jetse Batelaan, Theater Artemis

Een andere volwassene – om niet nader traceerbare redenen zijn de zogeheten ‘grote mensen’ op dit kindertuur in de meerderheid – kakelt kort daarop boos dat het een schande is, en niet geschikt voor kinderen, omdat er niets is gebeurd. Ik kijk de spreekster verbouwereerd aan en schiet spontaan in de lach. Wat ik hierboven meldt, is nog maar een *fractie* van wat er is gebeurd. Ik bedenk dat het met de maatvoering voor de anarchie, en met de limiet aan de ontregeling eigenlijk net zo is gesteld, als in de titel van deze toneelgebeurtenis: *Als je maar hard genoeg rent, weet niemand meer waar je bent*. Tegen de man die zich zojuist nog in zijn lach verslikte, zeg maar: een zielsverwant, ook ruim boven de acht, schat ik in, verzucht ik dat theatermensen mij te allen tijde, tot midden in de nacht, voor dit soort evenementen wakker kunnen maken. En dat ik, als een rattenvanger van Hamelen, dan alle kinderen die ik vinden kan ga meebrengen. Schuin achter ons ontploft spontaan iemand van de ideeënpolitie.

[Sterren toegekend door de redactie.]

Foto: Kurt Van der Elst

[Print deze recensie](#)

Reacties

0 reacties

0 reacties

Sorteren op

[Populair](#)

Voeg een reactie toe...

[Facebook Comments Plugin](#)

@Theaterkrant 2015

LET OP: op deze recensie rust auteursrecht. Voor geheel of gedeeltelijke overname, in welke vorm dan ook, is vooraf toestemming nodig van de uitgever.